

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre España 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ESTANISLAO FIGUERAS.

FIGUERAS Y BES HÉDIGER.

A gran familia republicana está de dol. En ménos de una senmana ha sufert duas pérduas molt sensibles, l' una per la democracia de una extensa comarca; l' altra per la democracia de la nació. Figueras y Bes eran dos figuras respectables del partit republicà espanyol.

Bes Hédiger, qual retrato doném avuy era fill de Gandesa; pero desde molt nen fou portat á Tortosa. fugint la seva familia dels horrors de la guerra dels set anys. La familia de Bes era liberal.

Segui Bes ab molt lluhiment la carrera de notari y desde molt jove prengué una part activa en la politica, participant en los moviments de 1854 y 1856, arrosstrant perills y sufrint persecucions.

Despertávanse en aquell temps poderosas corrents democráticas y Bes las secundava ab l' entussiasme de un cor jove. La comarca de Tortosa era carlista en sa gran majoria y Bes la transformava en republicana, ab

la propaganda de la paraula y sobre tot ab la del exemple.

Tres grans condicions reunia Bes: una inteligencia clara, una bondat inagotable y un carácter ferm y enérgich.

Tots aquests dots los posá sempre en evidencia, sent president del célebre Pacte de Tortosa, alguns cops arcalde de aquella ciutat, president de la Diputació de Tarragona, Diputat á Corts y gobernador de Lleyda durant l' any 1873.

Per enumerar los serveys que prestá Bes en tots aquests cárrechs, no tindriam pron espay en lo present número: era un home tot ell abnegació, desinterés y patriotisme. Sos amichs l' idolatravan; sos adversaris l' hi feyan justicia, regoneixentli una honradés á tota proba.

Com á home polítich y com á particular era 'l servidor de tothom. Aprofitant la llibertat d' ensenyansa, prengué 'l títol de advocat y l' emplea en defensar gratuítament al débil y al desvalgut.

Ha mort de una afecció al cor, donant probas de una serenitat admirable, á l' edat de 47 anys. A son enterrro solemne hi assistiren més de tres mil personas: Tortosa s' associá al dol de la familia y del partit republicà, que experimentava ab la mort d' aquest home tant virtuos, una perdua tant sensible.

* * *
¿Qui no coneixía, qui no estimava á don Estanislao Figueras?

Fill de Barcelona, ahont nasqué 'l día 17 de Novembre de 1819 en una casa del carrer de l' Argentería. havent seguit la carrera de Dret, ingressá desde molt jove en la vida pública, per unirse ben aviat ab los primers republicans d' Espanya, 'ls del any 40.

Dotat de un talent clar, de una paraula fácil y de un cor entussiasa, prompte brillá entre 'ls joves de més valia de Catalunya, y ja á l' any 51 Barcelona l' enviava á las Córts, ahont en companyia de Orense, Lozano y Jaen figurava com á republicà decidit á anar endavant. A l' any 54 votava contra la monarquia borbónica; y al 62 combatía ab gran valor las gestions de l' unió liberal.

Després venia la reacció moderada y aquesta 'l desterrava; després estallava la revolució de Setembre, y home de parlament avants que tot, haventse fet en Rívero monárquich, recullia la jefatura del partit republicà, y allá en las Constituyents, en cent batallas ardorosas, era l' atleta, l' home de guerra de la minoria republicana.

Ningú com ell per hátre's. La seva habilitat era portentosa. De paraula fácil y eloqüent, oportuna é intencionada, cruel uns cops ab los seus enemichs, altres vegadas conciliadora, y sempre patriótica y sempre democrática, may més se veurá una minoria millor dirigida, millor portada pel camí del triunfo, com la minoria republicana de las Corts que 's reuniren durant lo periodo revolucionari.

Los que dihen que 'ls catalans no serveixen per oradors, havian de sentir á n' en Figueras. Los atletas del Parlament lo temian y l' admiravan.

Fruit d' aquells esforços, d' aquella energia y d' aquella perseverancia siguié en gran part l' abdicació de don Amadeo de Saboya y la consegüent proclama-

MANUEL BES HÉDIGER.

ció de la República, que investí á Figueras ab lo cárrech de president.

Cóm desempenyá la seva elevada missió no hém de judicarho: aquells fets son massa recients y no 'ns considerém prou competents per analisarlos, ni es aquest lo lloch de ferho ni aquesta ocasió es la més oportuna. Unicament dirém que Figueras home impresionable, que 's deixava dur sempre per l' esperit de conciliació, tal vegada siguié poch enérgich en uns temps en que la energia era tant necessaria.

De tots modos, Figueras, cor noble y leal, conciencia honrada, amich franch y obert, talent flexible que sabia elevarse fins als més alts y baixar fins als més humils captantse per tot arréu admiració y simpatias profundas; Figueras deixa un nom ilustre en los annals del partit republicà, molts páginas gloriosas en la historia del nostre Parlament, una gran reputació no igualada en lo foro, y un verdader sentiment en lo cor de tots los que tingüerem la ditxa de coneixe 'l.

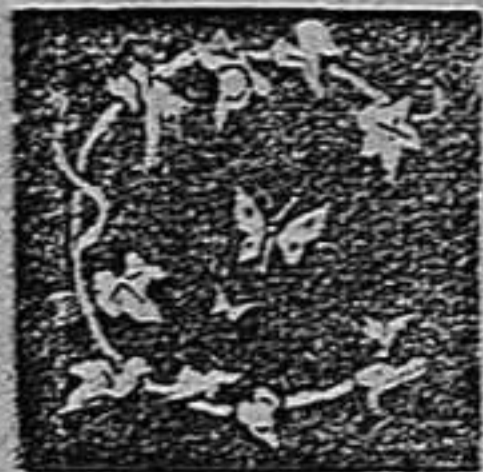
Victima de una afecció pulmonar sucumbí aquest ilustre catalá en una edat en que dada la seva robustés, hauria pogut prestar encare grans serveys á la nostra causa y al país que l' havia vist neixe, al qual estimá sempre ab tota l' ánima.

Son enterro fou un acte solemmissim Alguns miles de personas acompanyaren lo cadáver fins al lloch del postrer descans.

La Campana de Gracia consagra avuy aquest petit tribut al primer president de la República espanyola.

P. K.

ENTRE BASTIDORS.

LOCATS pacíficament en los seus puestos, al voltant de la taula presidencial, los ministres esperen que 'l Sr. Sagasta toqui la campaneta y pronuncin la frasse de reglament.

D. Práxedes está trasant á correncyta una infinitat de números en un paperet: quan acaba, deixa la ploma á un costat, y ab una mneca que no indica prou bé si riu ó si té mal de caixal, comensa la ceremonia.

SAGASTA.—S' obra la sessió, senyors. Avants de tocar los assumptos polítichs passém revista de lo méns important. Senyor Gonzalez, ¿cóm vá Andalusia?

GONZALEZ.—Perfectament: té molta gana.

SAGASTA.—¿Y continúan encare 'ls atentats contra 'ls forners?

GONZALEZ.—Crech que no... porque 'ls forners ja no tenen ni pa ni farina.

SAGASTA.—Está bé: ja enviarém instruccions als gobernadors civils.

ALBAREDA.—Una observació. ¿No seria millor que hi enviéssim pans de crostons?

SAGASTA.—Vostè sempre será 'l mateix! No s' espanti, tot s' arreglará. Digui, senyor Alonso, ¿cóm están los projectes que 'hém de presentar lo mes que bé?

ALONSO MARTINEZ.—Marxan endavant, si bé una mica poch-á-poch.

SAGASTA.—Es precis que vajan depressa.

ALONSO MARTINEZ.—Conformes: ja m' he ajuntat ab en Romero Giron...

SAGASTA.—Y si convé ajuntis ab en Bielsa y en Bargossi. Passém á un' altra cosa. Senyor Leon ¿noticias de Cuba?

LEON Y CASTILLO.—Magnificas: lo vent s' ho ha emportat tot.

SAGASTA.—¿Y de Filipinas?

LEON Y CASTILLO.—Excelents: lo vent no ha deixat res.

SAGASTA.—¿Quina llástima que aquest vent no passi per Espanya!

VARIOS MINISTRES.—¿Per qué?

SAGASTA.—Per veure si s' emportava... ¿qui diria vostè, senyor Martinez Campos?

MARTINEZ CAMPOS.—Per mi, en Serrano.

SAGASTA.—¡Ben dit, general! De tots modos, senyor Leon, procuri reunir recursos pera socorre á las provincias castigadas, envihi'ls aviat... y cuydado que 'l vent no se 'ls emporti també. Endavant: senyor Gonzalez, ¿cóm está 'l ordre públich?

GONZALEZ.—Inalterable; pero continúa la guerra incivil.

SAGASTA.—¿Qu' es aixó?

GONZALEZ.—Vull dir las batussas dels mestissos y nocedalins: la efervescencia ha arribat á tal punt que 'm té ab cert cuydado.

SAGASTA.—Prenguin alguna disposició, si l' hi sembla.

GONZALEZ.—¡Oh! Ja ho he fet: ja tinch avisats als dependents del municipi que 's cuydan d' empaytar als gossos rabiosos.

SAGASTA.—Proseguim. Senyor Camatxo, no estigui tant preocupat. ¿Qué pensa ab en Maltrana? Còntim ¿cóm l' hi va la cobransa del impost de la sal?

CAMACHO.—Lo qu' es ab la sal... he fet salat: no hi vist gent que 's resisteixi més á afuixar los quartos, que aquests diables d' espanyols.

ALBAREDA.—Si; de la mateixa manera que no hi ha ningú que 's resisteixi més á arrencarse 'ls cabells que 'ls calvos.

SAGASTA.—Siga com vulga, senyor Camacho, espanyolis: sobre tot los pistrinchs, porque sense aixó no 's pot fer res. Senyor Pavia, ¿cóm vá la marina?

PAVIA.—¡Floreixent! Los barcos s' están pe 'ls arsenals grontxanse ab molt garbo, mentres la quilla se 'ls farceix de barretets y musclos qu' es un contento.

SAGASTA.—¿Y las relaciones internacionales, senyor Vega?

VEGA ARMUJO.—¡Inmillorables; tothom nos respecta.

SAGASTA.—¿Y 'l exércit, general?

MARTINEZ CAMPOS.—Més aixerit que un pésol.

SAGASTA.—Ja ho veuhen senyors: no podém estar millor. Tot va bé; per la dreta, per la esquerra...

GONZALEZ.—¡Alto! Per la esquerra 'ns va bastant malament.

SAGASTA.—Es veritat; ara anava á abordar aquesta qüestió. Aquí tinch una nota qu' expressa la verdadera situació del ministeri. (*Ensenya 'l paperet de las xifras.*) Avuy la política no es qüestió de principis, sinó de números. ¿Quants diputats tenim adictes? Aquest es lo verdader punt de vista.

MARTINEZ CAMPOS.—Bé, ¿y quants ne tenim?

SAGASTA.—Dos cents catorze.

MARTINEZ CAMPOS.—¿Y 'ls altres quants son entre tots?

SAGASTA.—Cent vuytanta.

MARTINEZ CAMPOS.—¡Oh, aixís victoria! No tenim que teme res.

SAGASTA.—No tant com aixó, general. ¿Qué ha pensat sempre lo mateix que pensa avuy vostè?

MARTINEZ CAMPOS.—No senyor; he cambiat de pensament moltes vegadas.

SAGASTA.—Donchs lo mateix pot fer algun dels dos cents catorze amichs nostres.

GONZALEZ.—Lo senyor Sagasta té rahó; pero jo crech que, observant una conducta prudent y elevada, podrém resistir perfectament las empentas de la esquerra.

MARTINEZ CAMPOS.—Just; una conducta elevada: aixó es lo interessant, elevarnos.

SAGASTA.—Donchs... elevemnos. Desde luego jo pensava obrir las Cortes á últims del mes.

TOTS.—¡Aprobat!

SAGASTA.—Y donar desseguida la batalla á la esquerra... y derrotarla.

TOTS.—(*Ab entusiasmo.*) ¡¡Aprobat!!

SAGASTA.—Y després... res més.

TOTS.—(*Ab frenesi.*) ¡¡¡Aprobat!!!

MARTINEZ CAMPOS.—Una pregunta. ¿Y aixís nos elevarem com deyam?

SAGASTA.—Si, general, si: per aquest cantó estigui tranquil. Senyors ¿hi ha res més que dir per avuy?

TOTS.—No, senyor.

SAGASTA.—Donchs s' alsa la sessió.

(*Los ministros desfilan: en Martinez Campos se queda ronsejant. Quan los altres son fora en Sagasta l' agafa pé 'l bras.*)

SAGASTA.—Aném, general... Vostè que té tantas ganas d' elevarse podria fer una cosa.

MARTINEZ.—¿Quina?

SAGASTA.—Dir al capità Mayet, que avuy s' eleva, si vol deixarlo pujá al globo.

FANTÁSTICH.

Sigüenza han dat un bon empleo á una criatura de onze anys.

Es la manera de que 'ls fondos de 'l Hisenda estigan segurs. Comensant per tenir en compte que per estarse á 'l oficina y no fer res tant serveixen las criaturas com los grans, los petits tenen una ventatje.

Si fugen ab los quartos, se 'ls atrapa més fácilment.

Una de las primeras visitas que vá fer lo nou embaiador de Fransa al arribar á Madrid, sigué pèl general Serrano.

Ja 'm sembla que 'l sento: devia explicarli las ventatjes de la República.

—Deixis d' esquerras, devia dirli, vájise'n dret al bulto y acabi de una vegada.

Dissapte passat, gran xiulada al Teatro Real.

A lo millor de la *Traviatta* entra 'l rey al palco y l' orquesta deixa 'l duo en 'l ayre y romp á tocar la marxa real.

Y 'l públich del galliner s' amotina y promou un escándol. Per supuesto alló vá anar per 'l orquesta, per ningú més que per 'l orquesta.

Un monárquich deya:—¡Ay Senyor, qui havia de dirho! La *Traviatta* es avuy 'l opinió pública.

Diumenje á la nit gran salva de canonadas.

Pèl carrer:—Ne tiran moltes: es un noy.

—No cá, es una noya.

Moraleja: ja quan neixen los noys fan més soroll que las noyas. Jo 'm creya qu' era al revés.

—¡De nit y noya! deya un fusionista. Mala noche y parió hija.

Vaja, en Sagasta está de pega, de molta pega.

Segons un diari de Valencia en un centro molt important de aquella ciutat s' han jugat ¿qué dirian? una canongia al monte.

Vá girarse una sota y l' as d' oros, y la sota vá guanyar.

Es á dir, vá guanyar una húngara.

Vaja, que tant mateix *l' as d' oros* está de desgracia.

Quan tots los reaccionaris donan per perduda á la República francesa es digna de coneixers una frasse de 'n Bismarck:

«La república francesa no pot morir... á no ser qu' ella se suicidi.»

Diumenje passat gran robo en la rellotjeria de 'n Bergnes, carrer de Fernando. Los lladres entran per la

claveguera, fan una mina, foradan lo sostre y s' emportan una carga de rellotjes sense que ningú se'n adoni.

Y aixó que á la botiga hi havia llum y una reixeta que dona al carrer y un' altra reixeta al sostre, que dona al entressuelo, ahont viu l' amo del establiment.

¿Y las autoritats?

¡Oh! Aquestas no veuhen res. Desde que menjan del presupuesto, no fan més que llescar pá y tenen los ulls tots plens d' engrunas.

Elegantement impresa s' ha publicat la comedia en un acte del Sr. Molas y Casas, *Una senyora sola*, aixís com s' ha fet una segona edició económica de la parodia *Lo bando de l' Alcaldia*, original del mateix autor, obras que 's representan ab molt éxit en lo teatre Romea. La comedia val quatre rals, la parodia, no més que dos y 's venen á ca 'n Lopez.

Are resulta que Bielsa, 'l gran corredor aragonés, es una camama. Bargossi á la vintena volta ja l' havia guanyat. Aixó si, ab 'la motiu de la competencia, vá omplirse la Plassa de Toros qu' es lo que volian demostrar lo dos andarins, que á horas d' ara ja s' han partit los quartos amigablement.

¡Son tan llestos los andarins!

Lo més curiós del espectacle sigué 'l públich.

Aquest s' indigná de que en Bargossi guanyés; de que quedés derrotat l' aragonés Bielsa.

¡Qué un espanyol quedí derrotat per un extranger!... De cap manera.

A Madrid en materias de toros, de corre y de fer irregularitats, es á dir en alló que no serveix de res ó perjudica, son proteccionistas fins al moll dels ossos.

Pero en materias de industria, son libre-cambistes furiosos, y 'ls productos extrangers son sempre superiors als espanyols.

Aixís es com se creuhen estimar á Espanya.

Lo dia avants del bateig de l' infanta, Cánovas, Romero Robledo y Silvela se 'n han anat á Antequera.

Los conservadors no volen confits: los reservan per en Sagasta.

¿Y qué dirian que han anat á ferhi á Antequera en Silvela, en Romero Robledo y en Cánovas?

A posarse de acort sobre la manera de volcar á la fusió.

¿Y per qué han de anar á Andalusia? ¿No podrian acordarlo desde Madrid?

No: á Andalusia are hi ha fam, y de aquesta manera tornarán á Madrid ab las dents més esmoladas.

Telégrama del dia 15:

«Se acentúa la actitud del Sr. Navarro Rodrigo favorable á la izquierda.»

Telégrama del dia 16:

«Se acentúa la actitud del Sr. Navarro Rodrigo favorable al gobierno.»

Home, senyor Navarro Rodrigo ¿sab que ja 'm está marejant ab tant inclinar-se al un costat y al altre? Vol fer lo favor d' estar quiet?

No m' hi ocupat avants del *Timbal del Bruch* per-

que en la *Campana* dono preferencia á las cosas políticas, y porque l' últim drama de 'n Soler un dels més recarregats de versos y de conceptes, es un dels més pobres de recursos, d' argument, de interés y sobre tot de veritat.

L' autor n' ha retallat alguns trossos, ha modificat alguns altres y fá tots los possibles per emprobarlo al públich y ferli caure bé; pero jo crech qu' es una pesa malt tallada desde 'l principi, feta ab roba de casulla, molt llampant y plena de galó d' or y d' antiqüelas.

Y además se fan esforços colossals per salvar lo *Timbal del Bruch*: sueltets en los diaris y molt cridar á l' escena á l' autor; res s' omiteix, de manera que un amich meu, deya:

—De 'n mica en mica l' éxit de aquest drama anirá creixent, y ja no será *Lo Timbal del Bruch* sinó *Lo Bombo del Bruch*.

AL HÉROE DEL AS D' OROS.

¡Animo! Ja ha arribat l' hora de fé callá aquests perduts que cridan com sogra y nora.

¡Animo! La mandra fora, ilustre rey dels llanuts.

¿Qué fá ab la boca tancada?

¿Qué fá á Italia tant parat?

¿Qué fá, digui? ¿Tal vegada no sab la seva llopada lo terratrèmol que ha armat?

Deixilas estar las mossas y 'ls seus eterns embotichs entre morenas y rossas:

miri, miri quines cossas

s'están dant los seus amichs.
Per la esquerra y per la dreta
se las mesuran de mort...
¿Qué no sent quina llengüeta?
No crech que vosté á Oroquieta
tot fugint xiscles tant fort.

Aquella pau y armonía
propias del seu dols remat,
aquell sant llas que l'unia,
ja no existeix avuy dia;
lo diable se l'ha emportat.
Si se'n disparan d'agravis!
No pot figurarsho, duch:
lo llenguatge de aquells llavis
está farsit de ressabis
de quan n'avan ab trabuch.

Lo seu únich saludarse
es tirarse insults ben drets,
y ferirse y rebaixarse...
¡Ay si poguessin tocar-se!
¡que n'hi hauria de bolets!

Y no es aixó sols encara
lo més grave: aquestes lleons,
tot escupintse la cara,
¡sab lo que s'intentan ara?
Vení aquí á armari rahóns,
Si senyor; la seva trèpa
fins s'ha ocupat de vosté,
y uns quants d'ells, perque no 'ls llepa,
l'han calificat de plepa,
de cursi, de boig, de re....

S'han reunit sense misteris,
armant un sacramental,
y, trastornats los senderis,
han adornat de impropieris
al seu pobre Nocedal.

Y per fi la turba necia
nada ménos que ha acordat
avivar més la fassessia,
enviantli un plech á Venecia
per dirli algun disbarat.

¿Qué me'n diu? ¿Podrá permetre
que quatre neos, morruts,
mestissos etc., etc.,
lo vinguin aquí á escometre
ab cartas y papers bruts?

¿Voldrá que sis revoltosos
turbin la tranquilidat
d'un partit dels més grandiosos,
que entre sos héroes gloriosos
té un Caixal y un Nas-ratat?

¿Ha de continuá donantse
aquest cúmulo d'esbalots
que fá aná 'l partit en dansa,
y ab lo qual ván recreantse
los murrís liberalots?

No, don Carlos; de cap modo:
per més que aixó fàcilment
l'hi costará un incomodo,
ha de buscá un acomodo
entre tota aquesta gent.

Treballi un xich; busqui l' esca
del pecat; fassi 'ls sabé
que ningú sab lo que 's pesca,
y que tota aquesta gresca
no vé á conduhirlos á ré.

Digni 'ls á aquestes camorristas
que 's gratin si acás los cou;
que per fé operacions tristas
y omplir de fanch als carlistas,
ab vosté sol ja n'hi ha prou....

Lo partit passa un apuro
y 'l remey lo té vosté:
ánimo, donchs, palo duro,
tant als del Siglo futuro
com als tussuts de La Fé.

Que si no logra aturá
la guerra d'aquestas puas,
de la manera que vá
dintre poch no'n quedará
res més que un pilot de quas.

C. GUMÁ.

Si en Sagasta obté, com diuhen, lo
decret de disolució de las cortis, en
Cánovas y 'ls conservadors se'n anirán
al retrahiment.
—Y ahont anirán per retreure 's?
Al Monte Aventino?
—No, es massa lluny. Anirán al
Manzanares.

—Ja n'hi ha prou.

Lo rey de las húngaras ha concedit lo títol de Prin-
cepe de la Paz á n' en Nocedal.
¡Sempre oportú 'l rey de las húngaras! En lo mo-
ment en que 'ls carlins s' agafan pèls cabells, nombra
á n' en Nocedal princepe de la Paz.

Pero pot ser no han dit tot: potser l' hi ha volgut
donar un títol no nobiliari, sinó funerari, nombrantlo
princepe de la En Paz Descanse.

Amen.

En Sagasta está empenyat en donar un títol nobilia-

ri al seu company de ministeri Sr. Leon y Castillo, ab
motiu del part de la reyna.
Vostés dirán:—¿Qué tè que veure l' una cosa ab 'l
altra?

Quan siga noble en Leon y Castillo, fins pèls En-
cants trobarán 'l seu escut.
Una placa d'estanch.
Leon y Castillo: dos lleons y dos castells.

Una anécdota de Figueras.
Era aquella célebre sessió en que 'l ministeri Sa-
gasta anava á ser derrotat, Romero Robledo pronun-
ciá un discurs de sis horas per evitar la votació, y Sa-
gasta mentres tant negociava 'l decret de disolució de
las Cortis, y haventlo obtingut se presentava al Con-
grès, pujava á la tribuna y 'l llegia.

Figueras, davant d'aquesta mala partida, s' alsava
acalorat del asiento y exclamava en catalá:
—¡Si tingués un revólver l' hi clavava un tiro!
L' Enguerino, seya al seu costat y l' hi deya tot
butxaquejant:
—¿Qué 'l vol D. Estanislao?

Los carlins excomunicats tractavan d' enviar una
comissió á Venecia á veure al Noy Terso.

Aquesta comissió havian de compòndrela 'ls cabe-
cillas més farrenyos.
Y 'l rey de las Húngaras vá telegrafiar que no 's
molestessin, que tampoch los rebria.

Y 'ls carlins de la Fé se quedan á la lluna de Ve-
necia.

Un dels cabecillas que havian de anarhi, home de
puno y absolutista fins al moll dels ossos, d' aquells
que creuhen que 'ls reys venen directament del cel,
exclamava:
—Deixéumhi anar: ell diu que no 'ns vol rebre; pe-
ro jo 'us asseguro que rebrá. ¡Vaya si rebrá!

Aquest diumenje mentres en Sagasta passava pèl
carrer de Alcalá de Madrit, s' eievava 'l globo de
Mr. Mayet.
Y la canalleta cridava:
—¡Ja caul... ¡Ja caul...
En Sagasta mirava á dreta y esquerra tot esbarat y
murmurava entre dents:
—Aixó 'ls ho fá dir aquest dimontri de Serrano.

En un restaurant.
Lo parroquiá:—¿Pero qué 'm portas aquí? ¡Vaya un
bifteck més menut!
Lo mosso:—Pero en cambi ¡miri quinas patatas!

Entre un fusionista que se'n anat ab en Serrano y
un altre que s' ha quedat ab en Sagasta.
Diu aquest:—¿Y per qué 'ns ataquéu d' aquest
modo?
Respon lo primer:—Perque 'ns convé.
—Donchs digas que ho féu á dretas.
—No noy: ho féu á esquerras.

En Topete s' ha negat resoltament á firmar la fór-
mula de l' esquerra.
Una ves m' hay pronunsiado
que dugas no hi tornaré,
y el buen rancho de la izquierda
desde á bordo 'l flayaré.

Lo dia 4 de Desembre s' obrirán las Cortis.
Dilluns dia 4 de Desembre.—Santa Bárbara.
Preparémnos á veure barbaritats.

Cullit al vol.
—¿No sabs en Marti y Terrats s' ha ficat al partit
de 'n Serrano?
—Ay ay ¿sí? Bè, vamos: un cero á l' esquerra.

Ha mort Fornells: aquell célebre Fornells de la Vir-
gen de Llerona.
Senyor Sagasta, quan veji la barba del vehi cremar,
pósi's 't la tèva á remullar.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Cam-pa na.
2. MUDANSA.—Mal-Mel-Mil-Mol.
3. CONVERSA.—Canovas.
4. TRENCA CLOSCAS.—San Pol.
5. GEROGLIFICH.—Cada terra mena las sentas usansas.

Han endavinat totas las solucions los ciudatans Lo del
Llobregat, Xercavins y Salabrugas; n' han endavinadas
Antonet Setra, Carmet y G. P. de Vilassar de Dalt; 3
F. N. (Cap y Qua; 2 Un Xixaretlo y 1 no més Pau de la
Fonda.

XARADA.

Sent lo cinch-sisé com es
tant enemich del progrés,
es cosa molt quarta-quart
que tots los seus y ell inclús
de sas obras fassin us
per aná á qualsevol part.

Fins en pelegrinació
los veuréu fent oració
(pòtser per curar son mal)
montats en ràpit vapor,
y á Roma sens cap temor
hi ván causantli 'l total.

Tambè hi ván per tersa-quarta
pro llavors, quan un s' afarta
de formatje, vi y pernil
l' altre ab una está fent broma
y tranquils ván cap á Roma
montats en ferro-carril.

Veient aixó clar s' explica
que cap créu lo que predica
pro un hu-dos jo hi posaría,
quí á Roma hi vá per sos mals
que hi vagi á péu y descals
y fora la hipocresía.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Lo pagés sol treballá
ab lo tot posat ab a;
agres acostuman se
los totals posats ab e;
y en moltas tendas d' aquí
venen tot posat ab i.

RAMON ROMANISQUIS.

CONVERSA.

—Ja es morta... ja es morta, ¡sí!
—Ay, ay ¿qué tens Agustí?
—¡Ay!
—¿Qué passa?
—¡Ay!!

—¿Qu' ets sòrt?

Digas ¿quí es la que s' ha mort?
—¡Ay! La que acabém de dí.

LL. MILLÁ.

TRENCA-CLOSCAS.

Rega—Anton.

Formar ab aquestas llettras lo nom de un poble de
Catalunya.

UN NOVICI.

GEROGLIFICH.

I V
1
en
+
ull ull ull ull
que que

UN BOTIGUER.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
tadans Xeringa, Un Recoletlo, Lo del Llobregat, Xaretlo, Tomas del
Piteu, P. J. M., y Un Gos matriculat.

Las demás que no 's mencionan no 'ns servetxen, com y tampoch
lo qu' envian los ciudatans Cap y Qua, Un Manresa, J. V. G., se-
nyor Ramon Petit, Pinta-monas, Rosaura, A. M. (a), Un Vaiero y
Xicus de l' Orga.

Ciudadada Delfi Rosella: Publicaréu lo que 'ns envia.—J. Floris:
Id. lo de vosté.—E. Escuder Vila: ¿No troba que la poesia per 'l
Almanach es massa agressiva contra algunas professions? ¿No 'ns
podria enviar una cosa mes curta, festiva, satírica ó política? Si per
cas, l' hi guardaréu puesto.—J. V. G.: Insertaréu lo rombo.—
J. Ribot: Algo de lo que 'ns envia podra anarhi: l' hi doném las
gracias.—J. Coll: Hi anirá alguna cosa.—J. Marull: Id. id.—Valenti
Julivert: Lo mateix l' hi dihém.—A. Soler V.: Publicaréu lo que
'ns envia.—Pepet del Carril: No hém volgut dir que ho fés mala-
ment; al contrari vosté progressa sobre tot en la forma; lo qu' hém
volgut indicarl' es qu' era molt frívol lo pensament que inspira 'ls
seus ultims versos. Aquesta semana no 'm pogut complaure 'l pero
miraréu de ferho haviat.—Un Recoletlo: Publicaréu molta cosa de
lo que 'ns envia.—Sir Byron: Id. dos epigramas.—Ciudadada Pao:
Id. lo que 'ns remet.—Un Botiguer: Id. lo geroqlifich.—R. Codina:
Hauria de indicarnos en quin punt ha succehit lo que vosté 'ns
relata.—Pinta-monas: Donaréu lo que vosté 'ns envia al Director
de l' Esquello; pero si 'l fet es histórich hi haura de haver qui'n
responga ja que la cosa es un timó en tota regla.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats
per las cuineras,

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas.
Dibujes variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, for-
mas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus ba-
ratíssims, desde 1 1/2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobarán en la li-
breria de 'n Lope, Rambla del milij, 20. Vajn á veure 'ls y se
convencerán que no exagerem.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corre-
pousals s' otorgan grans rebaixas

LOPEZ. Editor.—Rambla del Milij, 20

arceio Pa. Imp. de Luis Tasso, Arch. del. Estre, 21 y -

Fés bé á bestias y t' ho pagarán á cossas.